

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτθμενον ἐκ τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄρξην παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγέλλομα, ἀλλοδαῖς παρασθέντις τὴν εὐδαίμονα ἔργον ὁμογενείας καὶ ἐκ τῆς Οὐκραϊνικῆς Παιδείας Ἐκδοτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἀνάγνωσμά ὀμιλοῦν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικῆς	Ἐξωτερικῆς
Ἔτησις 80, 10.—	Ἔτησις 80, 30.—
Ἔξαμηνος 8, 50	Ἔξαμηνος 10, 50
Τριμήνιος 4, 50	Τριμήνιος 5, 50

Ἄτ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν ἰσὴν ἐνάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἀπριλίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐξωτερικ. ἰσπ. 40. Ἐξωτερικ. ἰσπ. 45
 ἑτέλλα προσηγοῦσθαι ἴσπ., ἰσπ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Βασιλεῶν ἀρ. 89, παρὰ τὸ Βασιλειεῖον
 Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 89

Περίοδος Β'—Τόμος 27ος

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Ουόλστων κι' ὁ Τζάκ, ἀφοῦ ἔφαγαν πρὸ σπιτακι με ὄρεξη, ἀρχίσαν εὐθύς τὴν ἔργασίαν.

Πρῶτα-πρῶτα ἔβγαλαν μερικὰ παλοῦκια ἀπὸ τὸν περίβολο, ὅπου εἶχαν ξεχειμωνιάσει τὰ γουρούνια. Ὁ περίβολος αὐτὸς εἶχε γεμίσει καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο εἶδος χοίρων, τὰ ταγαίμ ἢ μωσογούρουνα, ποὺ ζούσαν εἰρηνικώτατα με τὰ ἄλλα. Δὲν τὰ ἔδιωξαν, καὶ με τὰ δίκην τους. Ὁ κ. Ζερμάττ ἤξερα δεὶ τὸ κρέας αὐτῶν τῶν καχυδέρμων εἶναι λαμπρὸ, φθάνει μόνον νὰ φαιρῆται κάποιος μυρωδικὸς θύλακας ποὺ ἔχουν στὴ ράχη.

Οἱ φοιτεῖς αὐτοῦ τοῦ κτήματος, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ μακρὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα, βρέθηκαν ἀπειραχτες. Κι' ἦταν τώρα πλουσιώτατες. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γιοὶ του ἐπισκέφθηκαν ἐκεῖνο τὸ μέρος, — τὶς πρῶτες ἡμέρας ποὺ βγήκαν ἀπὸ νησί, — δὲν ἦταν παρα ἕνας βάλτος, ποὺ τὸν ὠνόμασαν Βάλτο τῶν Ζαχαροκαλάμων. Τώρα δὲμος ἔβλεπες δεινρόκηπους, ἀγροὺς καὶ λειβάδια, ὅπου ἔβασκαν ἀγελάδες. Καὶ στὴ θέσῃ τῆς πρώτης καλόδας, εἶχε κτισθῆ ἕνα σπιτάκι καλὸ προσυλαγμένον κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Παράκατω ἦταν ἕνας καλαμιῶνας ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μπαμπού, ποὺ τὰ δυνατό τους ἀγκάθια μπορούσαν νὰ χρησιμεύουν γιὰ καρφία. Ἀλλὰ ὅποιος περνοῦσε αὐτὸν τὸ καλαμιῶνα, θὰ ἔβγαине με τὰ ροῦχα κουρελιασμένα.

Ὅκτω ἡμέρες ἔμειναν στὸ Τσοῦκερτοπ, γιὰ νὰ σπεύρουν τὰ διάφορα δημητριακά, ποὺ τόσο εὐδαίμονα ἔφαγαν στὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, τὸ ποτιζόμενον με τὸ τεχνικὸ ζελεῖσμα τῆς λίμνης τῶν Κού-

κων. Ἀπὸ τὰ τρία κτήματα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, αὐτὸ ἦταν τὸ σημαντικώτερο.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε δεὶ ὁ Τζάκ κυνηγοῦσε κι' ἐκεῖ διάφορα πουλιὰ καὶ τετράποδα. Ὅσο γιὰ τὶς ὕβινες, ποὺ εἶχαν φανῆ τὴν πρώτη φορὰ, ὁ κυνηγὸς δὲν ἀπάντησε τώρα οὔτε μιὰ. Ἀλλὰ οὔτε καὶ κανέν' ἄλλο σαρκόβορο. Ὀμισμένως τὰ θηρία ἔβουγαν μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο.

Στὰ περίχωρα τῆς λίμνης, ὁ Τζάκ ἔλαβε τὴν εὐκαιρία νὰ κυνηγήσῃ κι' ἕνα ζῶο μεγάλο σὰν ἀλογάκι, καφετὶ σκούρο, ποὺ ἔμοιαζε με ρινόκερο χωρὶς κέρατο,

ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ταπίρων. Ἦταν μιὰ ἀντα. Δὲν ἔπεσε με τὴν πρώτη τουφεκιά, ποὺ τῆς ἔριξε ἀπὸ εἰκοσι βήματα, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὤρμησε ἀπάνω του, δεύτερη σφαῖρα τῆς τρύπησε τὴν καρδιά.

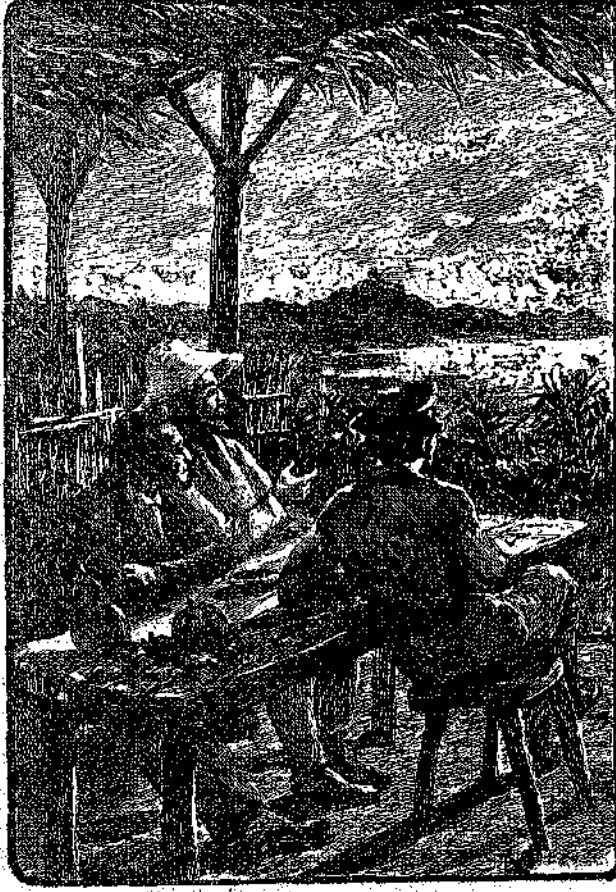
Οἱ ἔργασίαι στὸ Τσοῦκερτοπ τελείωσαν τὸ βράδυ τῆς 15 Σεπτεμβρίου. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ κλείσθηκε ἐρμητικὰ τὸ σπιτάκι κι' ἀφοῦ μπῆκε στὸν περίβολο μιὰ γερὴ καγγελοπόρτα, τὸ ἀμάξι με τοὺς ἀποίκους ξεκίνησε γιὰ τὸ Πρόσπεκτ-Χιλλ, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς Ἠλιπιδας. Τὸ ἀκρωτήρι αὐτὸ

δὲν ἀπέχετο ἀπὸ τὸ κτήμα παραδυσὸς λευγῆς κι' ὁ δρόμος, κατὰ μέγα μέρος, ἦταν ἴσιος. Ἔτσι σὲ δύο ὥρες, ἀφοῦ πέρασαν μιὰ ἐξοχὴ καταπράσινη, ξανανειωμένη ἀπὸ τὶς βροχές, ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Ουόλστων κι' ὁ Τζάκ ἔφθασαν στὸ δάσος τῶν Πιθήκων, ποὺ μόνον τὸν ὄνομα διατηροῦσε, γιὰ τὴν πῆλη δὲν ὑπῆρχαν πιά. Καὶ σταμάτησαν στὰ πόδια τοῦ λόφου.

Οἱ πλαγιεὶς τοῦ Πρόσπεκτ-Χιλλ δὲν ἦσαν τόσο τραχεῖες ποὺ νὰ μὴ μπορούν νὰ ναισθῶν οἱ βόνατοι κι' ὁ δυναγρος. Καὶ τὸ ἀμάξι, ἂν καὶ με κάποιον κόπο, ἔφθασε στὸ ἴσιωμα τῆς κορυφῆς.

Ἡ βίλλα, στὸ ὄψος ἐκεῖνο, εἶχε ὑψοτῆ ἀρκετὸς ζημίαι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ἡ στέγη τῆς προπάντων ἤθελε διόρθωμα, γιὰ τὸ σὲ πολλὰ μέρη ἦταν ξεχαρβαλωμένη. Ἀλλὰ κι' ἔτσι, τὸ καλοκαίρι, τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ἦταν κατοικησίμο κι' οἱ ἀποικοὶ μπόρεσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν γιὰ λίγες ἡμέρας.

Κι' ἡ ἀλλῆ τοῦ Πρόσπεκτ-Χιλλ, ὅπου ἔδασίλευαν οἱ Ἰνδιάνοι, εἶχε κάθει ἀρκετὰ ἀπὸ τὶς κακοκαιρίες κι' ἔκπεσε νὰ ἐπιδιορθωθῆ. Βεβαίως ἀκόμα νὰ ξεβουλῶσουν τὸ στόμιό τῆς μικρῆς πηγῆς, ποὺ ἔτρεχε στὴν κορυφῆ

«Οἱ κάτοικοι τοῦ Πρόσπεκτ-Χιλλ μπόρεσαν νὰ πολλαύρουν ἕνα θαυμάσιο ἡλιοθεσίωμα...» (Σελ. 306, στ. α')

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΝ απ' αυτές τις ημέρες, περνώντας την οδό Σταδίου, είδα ένα παράξενο πλήθος να συσπάζεται στην είσοδο ενός κινηματοθέατρου. Ήταν στρατιώτες, νέοι εργάτες, μαθητούδια με ναυτικά, υπηρετικά σπιτιών ή γραφείων με τη στολή τους, γκαρσόνια, λουστρόι, μορτάκια, ό,τι θέλετε. Τι έκαναν, τί γύρευαν όλοι αυτοί εκεί μέσα; Μπήκα περιέργως, ρώτησα ένα παιδί, είδα, έμαθα:

Ήπαιζαν. Ήπαιζαν ένα παιχνίδι τυχερό. Καμμιά δωδεκαριά κουτάκια ήταν άραδιασμένα στους τοίχους της εισόδου. Κάθε κουτάκι είχε μία σφαιρούλα που κυλούσε ανάμεσα από διάφορα εμπόδια και που έπεφτε ύστερα... στο καπελλάκι ενός μικρού παλλιάτσου. Μα όχι πάντα! Ήπεφτε μόνο όταν είχες τη δεξιότητα να σφώξής τον παλλιάτσο με το καπελλάκι του, ακριβώς τη στιγμή και στη θέση που έπρεπε, για να τη δεχθώ. Κι αυτό, δύσκολο, συνδαινε σπάνια. Τότε όμως έκέρδιζες: Μπορούσες δηλαδή να πάρης από το συρτάκι του κουτιού πότα δυο και πότα τέσσερες πεντάρες, μαζί με τις δυο που είχες ρίξει στην αρχή, για να παίξεις. Αν, όμως συνδαινε τις περισσότερες φορές, η σφαιρούλα δεν έπεφτε στο καπελλάκι, έχανες τις δυο σου πεντάρες και, ή έφευγες χαμένος, ή έφριγγες άλλες δυο, για να εξακολουθήσης με την ελπίδα...

Το θέαμα ήταν περίεργο, διασκεδαστικό μπορώ να πω, και στάθηκα για το παρακολούθητά. Γρήγορα όμως μου έγεινε θλιβερό. Γιατί παρατήρησα πόσο σπάνιο ήταν το κέρδος και πόσο συχνή ή ζημία. Και γιατί είδα πολλούς παίκτες, παιδιά προπάντων, να επιμένουν εκεί, είτε έχαναν, είτε κέρδιζαν, και να μη φεύγουν από το αδόξαγο εκείνο μηχανήμα, πρ' αφού έχωναν το χέρι στην τσέπη τους και δεν έβρισκαν άλλη πεντάρα... Αλλά τα παιχνίδια, συλλογίσθηκα, δεν έπρεπε να τα επιτρέπη ή Αστυνομία. Είναι σωστές παγίδες, στυμμένες στη μέση του δρόμου, για να πιάνονται οι κουτοί και τανήξερα παιδιά... Πόσα δεν θα γλυκάθησαν από το τυχαίο κέρδος, δεν θα παρασύρθηκαν από τη διασκέδαση, δεν θα πεισματώσαν από τη χασούρα και δεν θα δεικνύσαν τις τσέπες τους στο κουτάκι! Κι' αλήθεια, είχα ιδη μερικά να χαλούν και διδραχμα, και πεντό-

δραχμα, για να έχουν πεντάρες, τροφή του μικρού εκείνου Μολώχ...

Αυτά συλλογίζομαι φεύγοντας. Ήταν παρασμένο μεσημέρι και πέρασα να πάρω ένα φίλο μου από το γραφείο του. Τον βρήκα άητσο.

— Ξέρεις τί; μου είπε. Έστειλα, το πρωί στις έννιά, το μικρό μου υπηρέτη να μου αγοράση χαρτί και φακέλλους. Κι' είναι τώρα δωδεκάμισυ και δε φάνηκε ακόμα.

— Μπα! τώτκασε;
— Ξέρω κι' εγώ;.. Φυβάζαι μην του συνείδη κανένα δυστύχημα... Κανένα αυτό κίνητο...

— Είχε πολλά λεπτά μαζί του;
— Ένα εικοσιπεντάρικο του είχα δώσει, να μου φέρη τα ρέσα.

— Και λές γάρυγε, για να το κρατήση;
— Αδύνατο!.. Είναι τόσο τίμιο παιδί!.. Τιμωτάτοι! Και για να μη γυρίση ως τώρα, φοβάζαι...

— Στάσου! διέκρινε το φίλο μου. Έγώ ξέρω που είναι ο υπηρέτης σου. Μόνο το εικοσιπεντάρικο δεν ξέρω αν τώχη πιά... Πάμε να σου τον βρώ!

Πήρα το φίλο μου θέλοντας και μή, και τον πήγα ίσια στο Κινηματοθέατρο. Μα ο μικρός υπηρέτης δεν βρέθηκε στο πλήθος, που έπειξε ακόμα στην είσοδο.

— Τότε ξέρεις τί συμβαίνει; είπα στο φίλο μου. Τέχασε δια δυ-μέσα, ντρέπεται να σε ιδη και πήρε, που λένε, των ματιών του. Ούτε αβριο δε θα γυρίση!

Ο φίλος μου δεν ήθελε να το πιστέψη. Τόσο τίμιο παιδί!.. Πάλι, αν μήπως από περιέργεια κι' αν παρασύρθηκε από το σατανικό εκείνο παιχνίδι;... Αλλά ούτε κι' εγώ δεν είχα τη βεβαιότητα. Απλώς μία υπόθεση έκανα, που κατι μου έλεγε πως ήταν σωστή. Και μου γεννήθηκε, φυσικά, ή πιο ζωηρή περιέργεια να μάθω τι απέγινε ο άφαντος μικρός υπηρέτης. Γι' αυτό, τάλλο πρωί, πέρασα πάλι απ' το γραφείο του φίλου μου.

— Είχες δικιο χθές! μου φώναξε ευθύς.

Και μου διηγήθηκε την ιστορία. Ο μικρός υπηρέτης δεν είχε ρανη στο γραφείο ούτε τσέπη. Και μόνο την άλλη μέρα πήγε κλαίγοντας και... συνοδευόμενος από τη μητέρα του, που έκλαιγε επίσης. Έκει έπεσε στα πόδια του αφεντικού του και ξομολογήθηκε το φταξιλό του: Εικοσιπεντάρικο δεν υπήρχε πιά! Πριν πάη στο χαρτοπωλείο, πέρασε από το Κινηματοθέατρο, είδε το παιχνίδι, του άρσε και στάθηκε να παίξη με τις πενταρίτσες που είχε στην τσέπη. Τις έχασε όλες. Δεν τούκανε καρδιά να φύγη χαμένος. «Θα τις ξανακέρδιω!» συλλογίσθηκε. Και χάλασε το ξένο εικοσιπεντάρικο, για να δαμεισθ ηλίγες πεντάρες απ' αυτό. Τα λοιπά έννοούνται εύκολα: Πεντάρα-πεντάρα, ο Μολώχ του καταβρόχθησε δλάκαιρο το εί-

κοσιπεντάρικο. Και μόνο τότε το δυστυχέ σμένο παιδί έφυγε από κεί-μέσα, χωρίς να ξέρη πού να πάη...

— Το συχώρεσα, μου είπε στο τέλος ο φίλος μου αλλά σε βεβαιώ, ότι δεν το περίμενα από ένα τόσο τακτικό, φρόνιμο και τίμιο παιδί!

— Φίλε μου! αποκρίθηκα το μόνο πράγμα στον κόσμο που μπορεί να κάμη ρέμπελο τον τακτικό, τρελό τον φρόνιμο και κλέφτη τον τίμιο, είναι το τυχερό παιχνίδι!

Αυτό το ξέρει κι' η Αστυνομία, που απαγόρευσε τέλος εκείνα τα κουτάκια. Αλλά τί ώφραει! Τέτοιες παγίδες, στη ζωή, άπαντα κανείς όπου κάμη. Κι' άλλοιμονο σ' εκείνον που δεν το ξέρει ή που το ξερνά, και δεν μπορεί να φυλαχθί μόνος του...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕΒΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΗ.

— Στη μία και τέταρτο, είπε, μπήκαν οι κλέφτες στην Εκκλησιά. Το παιδί αυτό έφυγε από δω στη μία, ή στη μία παρά λιγα λεπτά, καθώς λέει και μόνο του. Έξαιρετα λοιπόν μπορεί να βρέθηκε στην εκκλησιά στη μία και τέταρτο, μαζί μ' εκείνους που έκλειαν εκεί.

— Χρειάζεται περισσότερο από ένα τέταρτο για να πάη κανείς από εδώ στην πόλη, είπε ο Μπόμπ.

— Ω, άμα τρέχη κανείς. Έπειτα, ποιος μου λέει πως έφυγε από εδώ στη μία;

— Έγώ! το όρκίζομαι! φώναξε ο Μπόμπ.

— Έσύ; έκαμε ο άστυφύλακας με δέν ξέρω πόσο αξίζει ή μαρτυρία σου.

Ο Μπόμπ εθύμωσε.

— Συλλογίσθητε πως μιλάτε σ' έναν Άγγλο πολίτη! είπε με αξιοπρέπεια.

Ο άστυφύλακας σήκωσε τους ώμους.

— Με προσβάλλετε, φώναξε ο Μπόμπ. Θά γράψω στους Τάμς! (*)

— Αλλά πόσο παύρω μαζί μου αυτό το παιδί. Κι' άς τή πη στην ανάκριση.

Ο Μάττιας έπασε στην άγκαλιά μου. Ένθιμισα πως ήθελε να με φιλήση.

Αλλά ο Μάττιας έκανε πρώτα το πρακτικό κι' έπειτα το αισθηματικό.

— Θάρρος! μου είπε σ' αυτό! δεν θά σάφήσουμε!

Και τότε μόνο με φιλήσε.

— Κράτησε τον Κάπη, είπα στο Μάττια γαλλικά.

Αλλά ο άστυφύλακας με κατάλαβε.

— Όχι, όχι, είπα παίρνω και το σκυλί. Θα με βοηθήση να βρω και τους άλλους.

Ήταν ή δεύτερη φορά που μ' έπιαναν, κι' όμως αισθανόμουν πολύ μεγαλύτερη ντροπή από την πρώτη. Δεν έπρόκειτο και τώρα για μία απλή παρεξήγηση, όπως τότε με την άγελάδα μας. Κι' αν ακόμα έβγαينا άθώος απ' αυτή την κατηγορία, δεν θάδλεπα με λύπη μου να καταδικάζονται — και να καταδικάζονται δικαία, — εκείνοι που τότε θεωρούσαν συνενόχους μου;

Χρειάσθηκε να διασχίσω, κρατούμενος από τον πόλισμα, τους στοίχους των περιέρων που μαζεύονταν στο πέρασμά μας, χωρίς όμως και να με γουαράουν ή να με φοβερίζουν, όπως στη Γαλλία: γιατί αυτοί που έτρεχαν να με ιδούν, δεν ήταν χωριάτες, αλλά σαλτιμπάγκοι, ταβερνιάρηδες, άτσιγγανοί, άλανιάρηδες, — tramps, όπως τους λένε οι Άγγλοι, — άνθρωποι δηλαδή που, σχεδόν όλοι, ήταν σε πόλεμο με την Αστυνομία.

Η φυλακή που μ' έκλεισαν, δεν ήταν άστυα σαν κι' εκείνη που τη βρήκαμε γεμάτη κρομύδια. Ήταν φυλακή με τα όλα της. Και μόνο το σιδερόφρακτο της παράθυρο νάδλεπε, σου έφευγε ευθύς κάθε ιδέα να δραπετεύσης. Ένα σκαμνί για να κάθεται ο φυλακισμένος και μία αίθρα για να κοιμάται, ήταν τα μόνα της επίπλα.

Έπεσα 'αυτό το σκαμνί τσακισμένος κι' έμεινα πολλήν ώρα, συλλογίζομενος τη δεινή μου θέση' αλλά χωρίς τάξη και σειρά, γιατί μου ήταν αδύνατο να συνταριάσω δυο ιδέες και να περάσω από τη μία στην άλλη.

Τί θά γινόμευν;

«Θάρρος, μου είπε πη ο Μάττιας, και δεν θά σάφήσουμε!» Μα τί μπορούσες να κάμη ένα παιδί σαν το Μάττια, ή κι' ένας άντρας σαν τον Μπόμπ, αν ήθελε κι' αυτός να τον βοηθήση;...

Όταν είναι κανείς στη φυλακή, δεν συλλογίζεται άλλο παρά να βγη έξω.

Πως ο Μάττιας κι' ο Μπόμπ, μ' όλη τους την καλή θέληση, θά κατορθωναν να με βγάλουν απ' αυτό το μπουδρούμι; Πήγα στο παράθυρο, το άνοιξα κι' έπιασα τα σίδερα που, διασταυρωμένα το έφραζαν απέξω. Ήταν γερά και χωμένα βαθειά στην πέτρα. Κοίταξα τους τοίχους' ήταν χοντροί σχεδόν ένα μέτρο. Και το πάτωμα ήταν στρωμένο με μεγάλες πλάκες κι' ή πόρτα ντυμένη με λαμαρίνα.

Γύρισα στο παράθυρο. Έδλεπα σε μία μικρή αυλή, στενή και μακριά, κλεισμένη στο βάθος από ένα τοίχο τέσσερα τουλάχιστο μέτρα ψηλό.

Αδύνατο να φύγη κανείς από τέτοια φυλακή, κι' αν ακόμα τον βοηθούσαν οι

πιο άφοσιωμένοι φίλοι! Η άφοσίωση, βλέπετε, δεν ίσχυσε μπροστά στη δύναμη των πραγμάτων. Η άφοσίωση δεν τρυπά τους τοίχους!

Για μένα, όλο το ζήτημα τώρα ήταν να μάθω πόσον καιρό θάμεινα φυλακισμένος, ως που να παρουσιασθώ στον άνακριτή, που θάκοφάσιζε για την τύχη μου. Θα μπορούσα να του άποδείξω την άθωότητά μου, μολονότι ο Κάπης βρέθηκε στην Εκκλησιά; Θα μπορούσα να υπερρασπισθώ τον έαυτο μου, χωρίς να ρίξω το έγκλημα 'ς εκείνους που δέν ήθελα και δεν μπορούσα να κατηγορήσω;

Αυτό ήταν για μένα όλο κι' όλο, και 'ς αυτό, μόνο 'ς αυτό, μπορούσαν να με βοηθήσουν ο Μάττιας κι' ο φίλος του Μπόμπ. Ο ρόλος τους ήταν να μαζέψουν μαρτυρίες, για να πειδείξουν ότι σε μία ώρα και τέταρτο δεν μπορούσα να είμαι στην εκκλησιά του Αγίου Γεωργίου. Αν τούκαναν αυτό, θά τή γλύτωνα, μ' όλη την εναντίο μου άφωνη μαρτυρία του καίμενου μου του Κάπη' και μου φαινόταν πως δέν ήταν τόσο δύσκολο να βρεθούν οι μαρτυρίες εκείνες.

Ο Μάττιας όμως είχε πληγωμένο το πόδι. Και στην κατάσταση που ήταν, μπορούσε να βγη από ταμάσι, να τρέξη, να ενεργήση; Κι' αν δέν μπορούσε αυτός, θά ήθελε να τον άντικαταστήση ο Μπόμπ;

Αυτές οι σκέψεις, οι φόβοι, οι άγωνίες, δέν μάφησαν να κοιμηθώ, αν κι' από χθές ήμουν τόσο κουρασμένος. Δεν μάφησαν επίσης να γίξω το φαί που μου έφεραν ύστερα. Ρίχτηκα μόνο στο νερό, γιατί μ' έκαίγε μια φοβερή δίψα' κι' όλη την ήμερα, κάθε τέταρτο της ώρας, έπαιρνα τη στάμνα μου κι' έπινα, μα χωρίς να μου σβύση ή δίψα και να μου φεύγη ή πικράδα που είχα στο στόμα μου.

Καθώς είδα το δεσμοφύλακα να μπαίνη στη φυλακή μου, αισθάνθηκα χαρά κι' ελπίδα: γιατί από τη στιγμή που φυλακίσθηκα, δέν είχα πάψει να ρωτιέμαι με άγωνία: «Πότε θάνακριθώ; πότε θά μπορούσω να πειδείξω την άθωότητά μου;»

Μα στην έρώτηση αυτή δεν εύρισκα άπάντηση... Είχα άκούσει ιστορίες ανθρώπων που τους κράτησαν φυλακισμένους μήνες, χωρίς να τους πάνε στο δικαστήριο ή χωρίς να τους άνακρινουν, — που για

μένα ήταν το ίδιο, — και δέν ήξερα πως στην Άγγλία μόλις μεσολαβούν μιά-δυο ήμερες από τη σύλληψη ως την άνάκριση.

Ο δεσμοφύλακας δέν φαινόταν κακός άνθρωπος κι' ετόλμησα να τον ρωτήσω. Πραγματικώς, με προθυμία μου άποκρίθηκε, πως αβριο θά με καλούσαν στο δικαστήριο, νανακριθώ δημοσία, όπως γίνεται στην Άγγλία. Αλλά ή έρώτηση του έκαμα, του έδλε την ιδέα να μανακρίνη κι' αυτός. Αφού μου άποκρίθηκε, δικιο δέν ήταν να του άποκριθώ κι' εγώ;

— Πως μήπως λοιπόν στην εκκλησιά; με ρώτησε.

Διαμαρτυρήθηκα, φώναξα δυνατά πως ήμουν άθώος, μα κείνος με κοίταξε σηκώνοντας τους ώμους' και καθώς εξακολουθούσα να του λέω πως δέν μπήκα κάθλου στην εκκλησιά, πήγε ως την πόρτα κι' από κεί, κοιτάζοντας με:

— Τι διεφθαρμένα που είναι αυτά τα παιδιά του Λονδίνου! ψιθύρισε.

Και βγήκε. Αυτό με λύπησε φοβερά. Αν και δέν ήταν δικαστής μου ο δεσμοφύλακας, είχα όμως στην άξίωση να πιστέψη την άθωότητά μου' από τον τόνο της φωνής μου, από το βλέμμα μου, ήθελα να καταλάβη πως δέν ήμουν ένοχος εγώ...

Μ' αφού δέν κατόρθωσα να πείσω ούτε αυτόν, θά μου ήταν δυνατό να πείσω την δικαστή μου; Εύτυχως που θά είχα μάρτυρες να μιλήσουν για μένα κι' ο δικαστής θάταν

υποχρεωμένος νακούση και να πιστέψη τις μαρτυρίες που θά μάθώωναν.

Μα θά είχα, αλήθεια, αυτές τις μαρτυρίες που μου χρειαζόνταν;

Μέσα στις ιστορίες των φυλακισμένων που ήξερα, ήταν και κάποια που μιλούσε για τα μέσα που μετοχειρίζονταν οι φίλοι τους για να έπικοινωνήσουν μαζί τους. Έκρυβαν π.χ. γραμματάκια στο φωμί που τους έστελναν απέξω.

Μήπως ο Μάττιας κι' ο Μπόμπ έκαμαν το ίδιο; Έψαξα άμέσως το φωμί μου όλο, ψίχουλο προς ψίχουλο, μα δε βρήκα τίποτα μέσα. Με το φωμί, μου είχαν φέρει και καπάτες. Τις έψαξα κι' αυτές, τις έλυωσα, μα ούτε ίχνος χαρτιού.

Ο Μάττιας κι' ο Μπόμπ δέν θά είχαν ή, το πιθανώτερο, δέν θά μπορούσαν να μου κούν τίποτα! (Έπεται συνέχεια)

«Προ πάντε μηνών, δέν εμπήκατε μέσα 'ς ένα... σφαγμένα μοσχάρι.»

(*) Times (Καιροί), ή μεγαλύτερη εφημερίδα του Λονδίνου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ λέξεις με απλά 50 λέξεις περίπου 10 λέξεις ή λιγότερες.

Μ. Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν:
Ανθίς με Δα Φώξρος, Ζακύν,
Ακρον, Ασημον, Υπαξι, Ομα...

Η Διδασκαλία αποτάσσεται τους φίλους της:
Χ. Χαυρ. (το έλαβε ο κ. Ε. και σ' ευχαριστεί πολύ για το άλλο, έχει καλώς)...

φωτογραφία έληφθησαν ευχαριστώ)
Με Χάρμη (πολύ όφρατο το γράμμα σου είναι της Β' Περ όδου και ύπαρχουν)...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Τέλος του 189ου Διαγωνισμού. Δύσων Ιωνίου-Αβγούστου. Αι λύσεις δεσφαι μέχρι της 3ης Οκτωβρίου, άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έπ' όσον δεν θα έχουν άποψη δημοσίευση ύπαρ και των προηγουμένων φυλλαδίων.]

556. Δεξιόγραφος
Μιά πρόθεσις το πρώτο,
Τό άλλο μετοχή
Τό σύνολό μου χρόνος...

562. Ποικίλη Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητημένων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξής, αποτελούν ζώνω παρασφρόν των βορείων χωρών:
1. Ρωμαίος ιστορικός. 2. Κράτος της Ευρώπης...

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκίμ. του φύλλου 25
354. Άνακον (ανά, Κόσων.) - 355. Άλμυράνης (άλμη, βία, δία.) - 356. Σαύσα (σαύ, οά.) - 357. Κάσος, Θάσος...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία όφ. 2 (σ' έκταστος όρος.) Πέσαν των 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξες, με παρθε δε στοιχεία λειτ. 30 και με κεφαλαία λειτ. 40. Ο χωριστός στίχος όφ. 14

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Βρόδη εν Αθήναις Σύλλογος υπό την έδρην έπανομιαν. Αυτοκράτωρ:
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΑΕΜΑΝ
Αιδόχος: ΑΗΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ...

[Κ' - 254]

Δίνεις ΑΡΑΚΚΙΟΥ, ΒΟΞΙΡΟΤ, ΑΗΘΟΚΑ ΤΙΑ, ΠΟΥΝΤΕ-ΣΕΛΕΝ, ΤΟΣΚΑ, ΕΠΙ ΤΙΝΗ, ανταλλάσσομαι Μικρά Μυστικά εφ' εφθείας, όχι μένω διατάσσω ως; Δ/οικ) ή της ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΙ...

[Κ' - 255]

Από της Ίθης, για τη γιορτή σου χρόνια πολλά. Αργάντα...

[Κ' - 257]

Γοργή Φαρμακουλιά, Δείνα, θα γλαύσα Αδρα, για τη γιορτή σου σάς εύχομαι άνθοσπαρμένο τό δρόμο της νεότητός σας. Ρεζίνι...

[Κ' - 258]

Δείνα (Άκτική Μέλισσα, Πόσση Περικλυσία), είναι όφρα ή συλλογή των όρκετων που του χάσε ο ΓΡΑΝΙΤΗΣ πίκαλο 9; Ακόησέ μας. Δικηγόρος της Νεολαίας, Γενίτης...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΡΑΚΚΙΟΥ
Βραβεύο: ΜΕΣΙΝΗΙΑΚΗ ΑΚΤΗ (Ψυχή λογημένη ιδέα και χρωματισμοί Γράψιμο τεχνικό) Ίσόμενος: Σπασμένος Λόδοσ (Γράψιμο, ύφος, χρωματισμός, καλώς λαιπει ιδιοσυμβία) Έπιδός Διαγωνισμός: Φρόντος (Ποτό καλογραμμένο άπ' όσα έλαβα. Καίμα που εινε εκτός διαγωνισμού)
*Σπασίος: Γιάννης Αδόνη (Προπονησία, παρατηρητικότητα, καλώς και άνωμαλία) Φώτος, Αστέρης (Όταν μιλάει, νομίζει πως βλέπει μπροσόν την εικόνα. Περιττόλογος.)
Μηνία: Άγγελος Έλευθερίου της (Γράψιμο, καλώς... καλώς σπασίμο, μαυρ' ή ιδέα... Αρχιγράμματα.)
Εύχαριστούσα:
Δεσποινίς Άρλενίνα Υ. Γ. - Παρμένο διέδωσθη Μ. Α...

[Κ' - 260]

Διαπλάσσις, Διαπλάσσις, ή μπορείτε, ανακαλύψτε με. Ηεως το 31

[Κ' - 261]

Περίφωρη Κορηκοπούλα, ήταν μέγαλο τό καθούρι που έκίσσεσ σπμπάνιο με την Τριανταφυλλίνα και Ανθεμίδα; Γαρόδι...

[Κ' - 262]

Ανακηθείσα Δευτεριά, χρόνια πολλά. Αργάντα...

[Κ' - 263]

Θοράμβον του Διαιτου, Γοργή οιδεσία: Έστειλα περιμάνω των σας. Βίνι...

[Κ' - 264]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΙΑΠΟΥΤ", όφραται σύλλογος εν Κερκίρα Χωμίσυδρομύ, Αντιπρόσωπος Γόνουτς παγκαχού. Δίσις Σπυρίδωνα Γάργυρ, Ρ. Γ. Κέρκυρα.